

Så vil jeg sige til hr. Kim Andersen, at der er ikke noget med eget frit valg for dem, der ejer værdierne, for det gør de forbrugere, der er med i en hvile i sig selv-virksomhed. De er de egentlige ejere, og de bliver ikke spurgt. Deres formue, som de har oparbejdet, bliver bare beslaglagt af en bestemt kommunalbestyrelse, og det er det, der er grundlovsproblemet. Men det kan jeg høre på hr. Kim Andersens indlæg at han muligvis har overset.

Så vil jeg sige til hr. Ulrik Kragh, at det er rigtigt, at der er udmærkede private vandværker, men det er hvile i sig selv-virksomheder. Det er det, der er afgørende. Det er de nuværende selskaber også, indtil det her får lov til at køre, for så er de ikke hvile i sig selv-virksomheder mere, så kan de blive private monopolvirksomheder, som nu kan trække overskuddet ud af virksomhederne, f.eks. til udenlandske selskaber.

Det kan være det amerikanske selskab Enron f.eks., som man jo har fantastiske erfaringer med i USA. De skal såmænd nok komme ligesom Ariva på togområdet. Det skal nok gå fint, når vi får Enron ind. Det er jeg slet ikke i tvivl om. Men nu det er i hvert fald hvile i sig selv-princippet.

Så til fru Aase D. Madsen: Jamen der var to muligheder for Dansk Folkeparti. Den ene mulighed var at fastholde løftet til forbrugerne, nemlig det løfte, at der ikke måtte ske en forskelsbehandling. Det kan man holde ved at stemme for Enhedslistens ændringsforslag, for så bliver der ikke noget salg, og så bliver der heller ikke nogen forskelsbehandling af forbrugerne. Eller også kan man gøre som fru Aase D. Madsen: Man kan kapitulere og opgive det løfte, som man gav forbrugerne, og så henvise til, at ministeren har skrevet i et dokument, at det kan ikke lade sig gøre.

Det er da ynkeligt at se på. Dansk Folkeparti har fået ministeren til at lave et papir, hvor der står, at det, fru Aase D. Madsen havde lovet forbrugerne, desværre ikke kan lade sig gøre. Det er ren ynke. Man kan bare stemme for ændringsforslaget fra Enhedslisten, så kan man opfylde sine løfter, men sagen er, at man har solgt sin sjæl til regeringen, også i den her sag.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

At høre hr. Keld Albrechtsen og hr. Kim Andersen diskutere lovforslag nr. L 162 er som at høre blinde tale om farverne. Hr. Keld Albrechtsen

kan måske være undskyldt af, at han har mange andre gøremål og ikke har deltaget i forhandlingerne. Derfor vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen – jeg tror ikke, han har haft lejlighed til at høre mit indlæg – at det ikke er rigtigt, at der alene sker en 40 pct.-modregning af salgsprovenu. Det er ikke den eneste modregning af værdierne.

For det første er der mange, der ikke vil sælge, og der er en direkte, jeg vil ikke sige opfordring, men påpegnings af, at man jo ikke behøver at sælge sit net i kommunerne, og jeg ved, at der er mange kommuner, der ikke gør det. De penge bliver så selvfølgelig ikke udloddet.

Det andet er, at man skiller alle overordnede net – det er 25 pct. af værdierne – ud i et nationalt ejet selskab, der ikke kan handles, der ikke kan sælges. Så laver man en indtægtsrammestyring, og det er der, hr. Keld Albrechtsen ikke har sat sig grundigt nok ind i det, der gør det umuligt at misbruge monopolsituationen, som i øvrigt nedsætter forrentningsprocenten, som gør, at den bundne kapital i fremtiden ikke kan forrentes. På toppen af det kommer så de 40 pct.s modregning.

Det, der er det, om jeg så må sige ærgerlige, for jeg tror egentlig, at hr. Albrechtsen og jeg har mange fælles synspunkter, er, at kommunerne i så betydelig udstrækning udtrykte interesse for overhovedet at sælge. Det er dybt beklageligt, og det skyldes jo den anstrengte kommunale økonomiske situation, de befinder sig i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo fair nok at have forskellige politiske synspunkter, som hr. Keld Albrechtsen også sagde, og jeg er, må jeg sige, ikke enig med hr. Keld Albrechtsen i, at det er dejligt med et statsmonopol på det område og fri os for konkurrence og fri os fra at komme forbrugerne til undsætning med lavere priser. Der er politisk forskel, og det er fair.

Det, der ikke er fair, og det er det, der bringer mig på talerstolen, er at stå her og udlægge den aftale på den måde, for det er ikke, og det har jeg allerede nævnt flere gange, en total liberalisering uden nogen for form for statsregulering. Tværtimod har vi fået de strategisk vigtigste net ud, det er nemlig dér, hvor man skal lave kapaciteten, hvor man skal planlægge modningen af hele nettet osv. Dét ligger en masse strategiske valg. Det bliver uafhængigt, og det har aldrig været sikret før.